

Προσταγή του Θεοδώρου, Στρατηλάτου βαζοφόρου.

Τάδε λέγει και τὸ στόμα τοῦ μεγάλου μας Κυρίου,
τοῦ θυμώδους Κορδοάρχου κ' ἡμνητοῦ τοῦ Ζαχειρίου,
τοῦ Στρατάρχου Θεωφῶρη,
ποῦ τὸ γράφουν οἱ Κ α ι ρ ο ἰ
πῶς τὸν ἔκαναν καμπόσι κ' ἀλογακί ζωρὸ
'στού Μινιστρου τὸν χορὸ.

Θεωφῶρῆς ὁ Στρατηλάτης, ποῦ καλεῖ μιστὲς ἀνδρείας
ἓνα πέμπτον, ἓνα κλάσμα, πολλοστὸν τῆς ἰσθερίας,
Ξεφωνίζει και προστάζει τὸ Στρατόπεδο νὰ γίνῃ
μὲς 'στὸ φλογερὸ καμίνι,
κ' εἰς αὐτὸ θὰ μεταφέρῃ και κανόνια και στρατώνας
και θα στέκεται μαστακάς μὲ τὰ βάζα τῆς Κορώνας.

Φοβηθῆτε τὰ μπουριζία τοῦ παλῆου μας Στρατηλάτη
και τὰ τόσα του χερτιά...
τρούμπαις ἔμπρὸς εἰς τὸ καμίνι, τρούμπαις ἔμπρὸς εἰς τὸ Πα-
γιά νὰ σβύσουν τὴν φωτιά. [λάτι,

Τρούμπαις ἔρχονται πηλάλα νὰ μας κάνουνε σάν πάπικαις,
πιάσατε, παιδιὰ, τῆς τάπικαις.

Τὸ Παλλάδιον τοῦ γίνουσι μὲς 'στὰ φῶτα καταλάμπει,
'πίσω τρούμπαις μὲ νερὸ,
μὰ δὲν ξέρω πῶς θυμοῦμαι και τὸν Ἄνινο τὸν Μπάμπη,
ποῦε γράφει μιά φορὰ:
«Πυροσβέσταις μὲ τὸ μούσι
πιάνον τὸν Μυριακθούση,
πυροσβέσταις μὲ τὴν τρούμπα
κυνηγού τὸν Κορδορομπά.»

'Ἀληθῶς ἰγαλθάνισθη κ' ἡ θερμάμας ἡ πλάσις,
κουμπουριὰς ἀκούσι κτύπον,
και τὸ τίμειον τῶν φῶτων ἀπειλεῖται μ' ἑπελάσις
τῶν πίζων και τῶν ἐρίπων.

Τάδε λέγει 'στούς στρατοῦς τῆς μὲ γεινιάτια και καπρίτια
ἡ Κορώνη Ζαχειρίστια:
αἰμὰς ἔμπρὸς, μὲ τῆς ἀντλιας καταβρίζετε τοὺς πάντας,
ἀν ἰδῆτε δὲ κ' ἐκείνους τοὺς ἀγώνους ἀνδριάντας
νὰ γουρλώσουν θυμωμένα τὰ μαριάρνια τῶν μάτζια,
φορὰ μιά τῆς σακαράκκας κ' ἄς γενοῦν κ' αὐτοὶ κομμάτια.»

Νυκτέρι φοιτητῶν και τόσων πολιτῶν.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα και γίνεται νυκτέρι
'στὸ φλογερὸ καμίνι,
και κηλαλεῖ περιεργὸν πατριωτῶν ἀσέρις
νὰ μάρη τὴ θὰ γίνῃ.

'Ο βουρλιαμένος οὐρανὸς λαμπρὸς ἐρεγγυβέλει,
συναγροκνοῦν τὰ γάλαμα, μὰ κ' οἱ κλητήρες ἔλοι.
'Οποια νύξ!...συνθήματα μεγάλα φιδυρῶν
διάφοροι φρουροί,
και κουλουρητῆδες ἀγροκνοῦν κ' οἱ στόμαχοι γεμίζου
κουλούρια και τυρί.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρῆς
εἰς τὰς παρούσας συμφοράς
ἀκούσας τὰ συμβαίνοντα και κλεισίμενον ἐξήμενον
γοργὸς 'στῶν παιδων τῶν ἐκτὰ προσέτρεξε τὴν κάμνον.

Τῆς σὺ ; τοῦ λέγουν...Φασουλῆς, ἐκεῖνος ἀπαντῆ,
και τὸ λεπτὸ μαστοῦνι του 'στὰ μάρμαρα βροντῆ.

Καλῶς τον και τὸν Φασουλῆ,
πιάσε και σὺ ταμπούρι...
δὲν σοῦ βαστῆ ; ...μεταβολὴ
και κόψε του κουμπούρι.

Και βλέποντας τοὺς φοιτητὰς μὲ Γκρά κ' ευσκελῆσις
'θυμήθηκε κ' ὁ Φασουλῆς τὰ πρώτα νταϊλίκια,
ἡμέραις ἀλημονήταις και χρόνια παιδικὰ,
τοὺς Μαζακίελους τοὺς νεκροὺς και τὰ Σιαδικὰ.

'Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ, μὰ και τὴν Ὁθωνίστρα,
ποῦ 'στούς Ρωμοὺς ἀδανάτω δὲ μείνη τῶμομά τῆς,
και καθεμὰ σημερινῇ τοῦ Παλατιοῦ τοιαύτη
ἐπῆρα τὰ στολιδία τῆς και τὰ παράσημά τῆς.

'Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ και βγάξει μία σκοφῆς,
μὰ μόλις τὴν ἔφορσε κ' αὐτὸς ὁ τεκεῖς
ὁ Περικλέτος ἔξαγα τὸ σέρνι τὰ τουλούβια
και τὸν πηγαίνει σπῆτι του μὲ τῆς κατραπακιάς.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

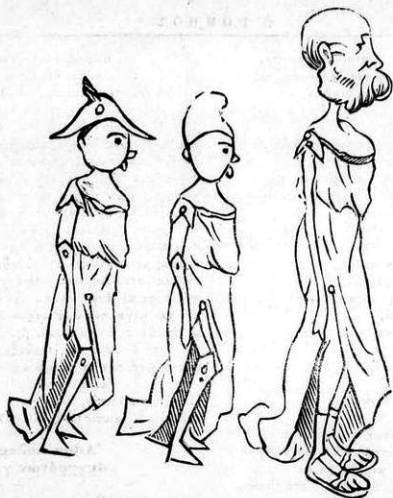
Π.— Ἐβλες τὸν θιασον Ἄσασρ ;
Φ.— Ἄκουσι ἔκκι ; τὸν ἔδρα,
και πάλιν ἱμακάριας τὴν ἠθικὴν πατριὰ.
'Ἦσαν πατέρες αὐστηρεῖ και κάμποσαις μαννάδες,
ποῦ τᾶχουν τετρακόσια,
κ' ἄκουσα τόσαις γαλλικαῖς και φρέσικαις ἔξουναδῆς
και καλαμπούρια τόσα.
'Ἐπῆρα και διδάγματα τῆς ἠθικῆς πολλὰ
κ' ἐκ τοῦ σημεῖου θαύτρου
δεκάκις ἠθικώτερος ἰβήγικα, μπουνταλλᾶ,
παντὸς ἠθικολάτρου.
'Ὡς πότε πλέον προστυχῆ και κλασικὴ σοφία ;
ὡς πότε τόση ψευτικὴ σαχλοσημονιτυρία ;
ὡς πότε πλέον ἀρετὴ γιὰ μὰς θὰ μαγειρεύεται
και 'στὴν ἰδική μας τὴν σκηνὴ γιὰ τ' ἀπαγορεύεται
τὸ ντύσιμο, τὸ γούσιμο,
και τοῦ κορπὸ τὸ λύσιμο ;

'Ὡς πότε πλέον τὸ σημεῖο
κ' ἱμας θὰ βασανίζῃ,
κ' ἔμπρὸς 'στὸ σῶμα τὸ γυμνὸ
καθεῖς θὰ κοκκινίζῃ ;

Γιὰτὶ γυμνὸ δὲν βλέπομε
τὴν σαρμινὴν φρεσκαδὰ ;
γιὰτὶ δὲν ἱπτερίπομε
και ἴλιγῃ 'σωβρακκαδὰ ;

Σῶπα στόμα μου τραχὺ,
κ' ἦλεθ πλέον ἐποχὴ
γιὰ θεάματα πλουσίαις,
φὲν ντὲ σὶκλ ἔξοπισωσι,
φὲν ντὲ σὶκλ καλοισθησι,
φὲν ντὲ σὶκλ ξιβρακωσι.

Γίνου Κόντε Ρεπανάκης,
μὴ ρωναῖκῆς, μὴ λυπού,

ἔξ' ὁ κόσμος τῆς φανάκης,
ἔξω ρούχα τοῦ λοιποῦ.

Ἔλα Γαλλικά ν' ἀκούσης
τῆς εὐμούσου πρωτεύουσας
τῶν παγκάλων Ἀθηνῶν,
καί μὲ μίρα πιθάνῶν
ζαπλωμένο στήν λιακάδα
νά μὲ ὄῃ; μὲ ὠδρακάδα.

Εἰς τὸ θίαμα τὸ νέον
μὴ καθύλου κοκκινίσης,
καί τὸν πρώτον Ἀθηναίων
μὴ κατὰμυτρα τὸν φτύσης;
ἄλλ' εἰπὶ παγτοῦ καί κρινεῖς
φέν ντὶ σιέλκ κι' αὐτὸ πῶς εἶναι.

Ἦέρασαν τὰ περασμένα,
ποῦ τοὺς πρέπει φτύσιμο,
τώρα ὅτῃς γυναῖκες χλαίνα
καί γιὰ μὰς τὸ γούσιμο.

Π.—Βρὶ θὰ μού ἴπῃς γιὰ τὸν Ἀσοῦρ πρὶν φῆς καμμιὰ
[ἴστῃ μούρη];

Φ.—Καί νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸν Ἀσοῦρ ποῦ νοιώθεις σὺ, γαιδούρι;

Ἄν φέν ντὶ σιέλκ δὲν γίνης
ἄδύνατον νὰ κρινῆς
τὰ Γαλλικά τὰ γούστα,
καί μήτε θὰ γευθῆς
τοῦ πνεύματος τὴν κρούστα
κι' ἄντε νὰ μού γαθῆς.

Π.—Μὰ τί σημαίνει φέν ντὶ σιέλκ;

Φ.— Σιώπη, φαῦλον στόμα...

δι' ἑρμηνείας φέν ντὶ σιέλκ ἴσαι μικρὸς ἀκόμα.

Ἐν τούτοις μάθε, βλάκκ,
πῶς φέν ντὶ σιέλκ θὰ πῆ
μαλάκνουςις, μαλάκκα,
κι' ἢ πρὸς αὐτὰ ροπή.

Π.—Μὰ δὲν μού λῆς, βρὶ Φασουλῆ καί ράτσα ντιλικάτη,
ἦτο παρὼν εἰς τὸν Ἀσοῦρ καί τὸν τρανὸ Παλάτι;

Φ.—Καί θίλει ῥώτημα, μοῦρι; μὲ ζηλευτὴ Κερῶνα,
ποῦναί Οθηῶν στρατόπεδα θεάματά της μόνα,
δὲν πρέπει καί ἴστο θίατρο νὰ πάη μιά βραδὴ
ν' ἀνοίξη καί τὸ πνεῦμα της κι' ἡ δόξα της καρδιά,
καί νὰ γυλάσουν μιά στιγμή τὰ γέλαστα τῆς χεῖλη,
ποῦ τὰ κρατοῦν κατὰκλειστα συλλογισμοὶ ποικίλοι,
τῶν σκίψεων τῶν ἐθνικῶν τὰ σύννερα νὰ διώξῃ
κι' ὄλους ἑμάς τοὺς φέν ντὶ σιέλκ ἴσῃν πρόσον νὰ σπρώξῃ;

Πάντα σκίψῃς ὄχληρά
δίχως γάχνα καί γέλιτι,
καί σεμνότης αὐστηρά
καί καθαρτικὸ ραβδίτι;

Νὰ σφριγῆς καί νὰ σφριγῶ,
νὰ γλεντῆς καί σὺ κι' ἐγώ,
κι' ἡ μεγάλη Βασιλεία
νὰ κνιτῆ μῆς ἴστον ὄντῃ της
τὰ ἦηλά καθήκοντά της
καί τὰ τόσα μεγαλεία;

Σοῦ γωρεῖ μῆς ἴστο κεφαλί
κι' εἶναι πρᾶγμα νὰ τὸ λῆς;
κι' ἂν τὸ κρινῆς ὅπως ἄλλοι
θᾶσαι πρόστυχος χαλίς.

Ἦ Βασιλεία προσήλης, ὡ σκυθῶπων Παλάτι...
κι' εἶδα ποῦ λῆς τὸν Ρ α μ π λ α σ ἂ ν τὸν Ἀντικαταστάτη

μέ τόσο πνύμα Γαλλικό και τός' άστειρα πρῶματα...
 γόνουν' επάνω 'σ'τη σκηνή γιά νά γένουν πειράματα,
 μά μόλις τῆς λεγάμενης άντίρροπες τά στήθια
 τῆς λείει απάν τά ψέματτα κι' άς ελθωμαι 'σ'τ' ἀλήθεια.»
 Τί κόσμος ἦταν, Περικλή... δέν έσπερτε βελόνι...
 μία παντρεμένη δίπλα μου τά μάτια τῆς γουρλώνει,
 μά κι' ένας γίρος ραμολί σάν τήν γαριδά τῆχει,
 κι' άνταρχήλαις έννοωσα καί 'σ'τη 'δική μου ράχη.
 Τά δύο φύλα 'σ'τη σκηνή καλλιῶ κουδάρια γίνονται
 και δός του νά ξαναγόνουνται.

Πάλι μάτια γουρλωμένα
 και κυτῶ νά γόνουν ένα
 γιά νά τούδουρν ένα σῆαυ,
 όπου τούπεισε 'σ'τη ράχη.
 Και τόν γόνουν κι' άπαιρνε
 μοναχά με τό βρακι,
 όταν εξαφην γούμεινη
 ξεπροβάλλη παρικαί
 μία καλή του φιλενάδα,
 ένα πρώτης θηλυκό,
 και γι' αὐτήν τήν έξυπνάδα
 γίνθηκε πολυ κακό.

Κι' άνεστατάθ' ἡ Ξύλινη του βλάμη σου κυκαλά
 κι' άντιρροπα μέσ 'σ'τη σκηνή ταμπλό βιβιά μεγάλη,
 κι' άδιέκοπτα γούσιματα κι' ἦταν μεγάλο χάρι.
 Κι' ένόμισα γιά μία στιγμή πός 'ερχομαι 'σ'τό Γκαζι.

Όλος ὁ κόσμος, Περικλή, γελοῦσε μ' ένα κίρι,
 μούλθε κι' έμίνα νά γουθῶ χωρίς καμιά ντροπή,
 φιλά-ά-λά-πάτ-φιλά-ά-λά-πάτ έρώνας, κείνησ,
 άλλῃ καθόλου μή 'ρωταῖς και τοῦτο τί θά 'πῃ.
 Μά νά κι' 'Ε ρ ρ ε ν τ ε ι Μ α ρ ι α ζ, ἦγουν του γάμου
 διαβόλου μπυλιθιάνη. [πλάνη,

Γιά τοῦτο προεκίρρυξαν πός είναι κωμωμείο
 γιά τὰς οικογενείας,
 μήτε κανένα Πρίσκο δέν έχει λυσασμένο,
 μηδὲ νυμφομανίας,
 άλλ' είναι μία κατήχησις και προνομιάς βιβλίο
 γιά κάθε κόρη ντροπαλή,
 κι' έπια κι' έγώ 'σ'την Φασουλή:
 εάμίσως πάρι τὰ παιδιά και τράβα 'σ'τό Σχολεῖο.»

Ποιον διδάγμα τρώνει κάθε φάβουλο πατριώτου!
 ένας γίρος έχει κάποια 'σ'τό δεξι τό γόνάτο του,
 και πολλά σεμνά τῆς κάνει,
 έν και γίρος καταφλίγει,
 και τόν κόρφο τῆς τῆς πῆνει
 κι' ὄλο σ ε ν' ε ρ ι ε ν τῆς λέγει.

Τι σεμνότης πλημμυρίζει!...
 ὀλοίνα τήν μυρίζει,
 και μουγκρίζοντας σάν βροδί
 μ' έναν τρόπο λείει φινό:
 α' πύρασε και 'σ'τ' ἄλλο πῶδι
 γιά νά σέ χαρῆ κι' έκείνος

Τι γίλοια ποικαναν πολλὰς τῶν θεωρειών κουκάις,
 όπου 'σ'τούς δρόμους φαίνονται μή βρέξη και μή σῆαυ,
 και δός του κι' έχαχνάνην ἡ ντιστεγκί πανουκάις,
 που μία φορά νά τῆς άκούσι και νά ξεραψέ δεκάξη.
 'Αλλά κι' έγώ 'σ'την άγωγῆν τού φ ε ν τ ε ρ ε ς ε κ λ υπάι-
 σ'τη γίλοια ξεκαρδίστηκα καθ' ὅσπυλον καθήκων, [κων
 κι' άπό τὰ σῆαυ τὰ πολλὰ σκουπιζοντας τὰ χείλια μου
 εἶπα πός τήν φαμῆθλια μου
 ν' άρχισην νά γιλεψ
 γιά νά φανῆ κι' έκείνη

πὺς Ξίρει τὰ καλά
 σάν φιν ντί σιελ νά κρῆνη,
 και νά μή στήκη κούτσουρο καθὸς καμπόσους βλάκας,
 που με Ξυπνάδες δέν γελούν Γαλατικῆς καλάκας.
 Και με τήν νιάν διαχῆνν μαε: εἶνε πῆσαι μούρλα
 και πάλι τότε 'νόμισα πός 'βρίσκομαι 'σ'τα Βούρλα,
 κι' ένας πειράς με παιδιό κι' ένας παππούς μ' έγγόνια,
 πουχει και 'σ'τη ραχούλα του δέν ξερω πόσα χρόνια,
 κιαλαρῆε τό θάμα κι' ὡς ταύρος έξεμάνη
 σάν νάβλεπε, βρε Περικλή, πρώτ φορά τρουστάνι.
 Κι' ὀπάντα έτελειωσε τό Γαλλικόν Σχολεῖον,
 που πός υπάτης άρετής έξαίρει μεγαλειον,
 άμίσως με κατάνυζην κι' εὐλαθεῖσταν πολλήν
 ἰβγῆκα 'σ'του Δημοτικου Θεάτρου τῶν Παταῖα,
 κι' έπασα κι' ἔπροσκύνησα τὸν πάνσοπον Αἰόλην
 και τήν μεγάλην τῶν Ρωμῶν άνταρχιακρατιαν,
 κι' άναψα τό ταγάρο μου, βρε Περικλή ψωρίτη,
 και 'σ'τη δουλειά μου 'τραβήξα, μά πριν νά φθῶσω σπῆτι,
 φῶς φανερὰ σάν τὰ σκυλιὰ καταμεσῆς του δρόμου
 έκανα τό νερό μου.

Π. — Όρας λοπόν, που τίποτα 'σ'τόν κόσμο δέν ψηφε,
 και γούσου κάμπσοσις Ξυλαῖς ὀλόγυμος νά φε.

'Ασμα πολεμικόν συγγενῶν γυναικῶν.

Ντύσου τώρα, Θεοδώρα, σάν κληρὰ φαινομηρῆς,
 φέρε χλαῖνα και χλαμῶδι μ' ἑμμοστά νά προχωρήσι.
 Του συρμού μεταρρυθμισῆς ἡ Θεοδώρα προκαλεῖ,
 καθ' ἑπίσημον χιονίστρα με τήν χλαῖνα θά προβάλλη,
 κι' ἡ κυρία Περικλήτου κι' ἡ κυρία Φασουλή
 με τήν χλαῖνα θά λυσασθουν μόλις 'μπῆ τό Κερναβάλι.

Τόπο και 'σ'τά θηλυκά,
 που θά κάνουν Ξεφινικά.

Τώρα πῆ χειραρρασία, τώρα χλαῖνα και χλαμῶδι,
 βάλε χλαῖνα, Θεοδώρα!... 'μπρος ἐσύ και 'πίσω 'μαῖς,
 μέσ 'σ'τῆς τόσαις προκοπαῖς μες και τό φόρμα ν' άλλάξη
 και καθίνας στραβοσκίλης νά μαε 'δῆ και νά φρουξῆ.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, φέρε γάμπια, φέρε μοῦτι,
 'σ'τά Στρατόπεδα νά πάμε νά μωρισῶμε μπαρούτι,
 και τό κρένος του πολέμου νά προρῶμε καπιλινο
 και νά μείνη γιά τούς άνδρας ὁ κορσῆς και τῶμπαρλινο.

Τόπο τόπο 'σ'τό φρουστάνι,
 που τερβέλα θα τρελλάνη.

Σηκωθῆτε 'σ'την 'Αθήνα, σηκωθῆτε και 'σ'τ' 'Αγρίνη,
 ὀμορραῖς του ποδογούρου του τραλλῶ και του μαρβῆλου,
 γιά νά νοιώσουν τί σημαίνει τό γυναικείο τό μπουρίνη,
 γιά νά λείψη και τό γαῖστρο, που σ ο ο ξ ε δέν κάνει ὀθλοῦ.

Θεοδώρα Κυβερνήτρα, σῆκα βάρισε τήν ὀλινα
 νά Ξυπνήσῃ με τήν χλαῖνα καμῆμα κυρὰ ντραπνάνια.
 Τόπο τόπο... με φρουστάνια σηκωμένα γιά παντῆραις
 κουκουλώσατε τόν άνδρα τόν σαγλό και τόν άχμακῆ...
 μάρες ἑμπρός... 'σ'τῆς πολεμάρχας Θεοδώρας τῆς ἡμίρας
 'πῆραν δρόμο κι' α γ υ ν α ι κ α ι τὸ κυριου Βαλαλαμῆκη.

Τῆς μουσουλῆς άκούσι τούς 'άμibus κι' 'Ανοπαῖτους
 Παλαμῆ του Κωνσταντινου και δέν λέγει εἰςκαῖστος;.
 'Όπως πάχλων βιβλίου, πύρασε παρακαλλῆς,
 και δαπάνη τῆς 'Εστίας εἰκοσις ποῦλεῖς.

'Ακτινες Θεοδώρας, βιβλίου πύρασε ὀρίγουν,
 που κατανοῦσῆσαι και τους πολούς κι' ὀρίγουν,
 τεχνουργῆν ἰσχυτάς ὑπὸ Φιλαδέλφους,
 πο ὁ ρηλικιεύου και εἶναι συγγραφέας.